

da paa den Maade atter blive kastet ud af Grundlovfortolkingernes Uføre, saaledes at Ministeransvarlighedsloven vilde vise sig at glippe, naar man kom til det Punkt, da den skulde bruges. Ud fra disse Betragtninger er jeg tilbøjelig til at tro, at det er meget lidt sikkert, at Tiden allerede nu er moden til at give en Ministeransvarlighedslov, som duer, vel at mærke, naar den ikke er ledsaget af en Grundlovsforandring. Dette skal imidlertid ikke forhindre, at jeg, og jeg tør vel tilføje, at vi fra vor Side ville skænke Lovforslaget den største Opmærksomhed og velvillige Overvejelse. Selv om en saadan Overvejelse maaske i Øjeblikket ikke fører til mere end til at klare de Vanskeligheder, der endnu bestaa, for at en Ministeransvarlighedslov virkelig kan komme til at gøre Nytte, naar den ikke er ledsaget af Forslag til Grundlovsændringer, saa vil ogsaa det jo altid være et Resultat.

Det Skær, hvorpaa et saadant Forslag som det foreliggende lettest er udsat for at komme til at strande, naar det ikke slutter sig til Forslag om Grundlovsændringer, som præcisere Bevillingsreglerne, er jo dette, at man søger at udfylde Hullerne i Grundloven ved Bestemmelser i Ministeransvarlighedsloven, og at der lister sig Bestemmelser ind i denne Lov, som i Virkeligheden ere Grundlovsbestemmelser eller Grundlovsfortolkinger. Den ærede Ordfører for Flertallet synes slet ikke at have været opmærksom paa denne Fare, siden han nu saa gladelig har omtalt den Bestemmelse i § 8, som han var saa fornøjet med, uden tilsyneladende at have nogen som helst Mistanke om, at denne Bestemmelse, der skulde gøre saa megen Gavn, dog rettelig bør opfattes som en Grundlovsbestemmelse, der altsaa kun kan vedtages som Grundlovsforslag paa grundlovs-mæssig Maade.

Har nu nærværende Forslag undgaaet disse Skær? Jeg henleder her Opmærksomheden paa denne § 8, som vistnok alle de foregaaende Talere have dvælet ved, og som ogsaa viser sig at være Kærnepunktet i Lovforslaget, som det blev udtalt af den ærede Ordfører selv: at Kærnen, set fra et Venstrestandpunkt, er §§ 7 og 8. — og jeg tør vel tilføje, at det væsentlig er § 8. Den ærede Ordfører tilføjede saa: Ved Gennemlæsning af disse Paragraffer komme vi til Erkendelse af, at den Betænkelse (Krabbe) i sin Tid havde ved at gennemføre en Ministeransvarlighedslov uden tilføjet Grundlovsforslag, var ubegrundet, for

nu havde vi i dette Forslags § 8 det samme, som det ærede Medlem for Kalundborg i sin Tid vilde have gennemført som Grundlovsbestemmelse.

Jeg skal tillade mig endnu en Gang at oplæse denne § 8, da jeg tror, det er nødvendigt for, hvad jeg vil sige: „Udstedes en foreløbig Lov, uden at Tilfældet er særdeles paatrængende, eller paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, eller af saadant Indhold, at det strider mod Grundloven (jfr. Grundlovens § 25),“ — som dermed er udtømt — „eller af saadan Beskaffenhed og under saadanne Omstændigheder, at de Ministre, som bære Ansvar for dens Udstedelse, ved Foretagelsen af de Handlinger, hvorved de paadrog sig Ansvar, have vidst eller dog have maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen“, saa er enhver af disse Ministre ifalden Straf. Her ser jeg ikke rettere, end at man har paalagt en Minister et Ansvar for Udstedelsen af foreløbige Love ved en Tilføjelse her i § 8, som ikke ligger i Grundlovens § 25, og hvor Grundlovens § 25 altsaa for saa vidt hjemler Ansvarsfrihed. Og jeg kan ikke se rettere, end at dette er et Forsøg paa at gennemføre en Grundlovsændring eller en Grundlovstilføjelse i almindelig Lovsform, en Ændring i Forholdet imellem Statsmagts Faktorer, hvorved Regeringens Beføjelser indskrænkes og Rigsdagens Beføjelser udvides. Jeg maa altsaa udtale, at jeg kan ikke se andet, end at dette Stykke, hvor man gaar ud over Grundlovens § 25, er af grundlovsstridigt Indhold. Det forekommer mig derfor, at den første, der vil kunne vente at blive tiltalt, dømt og straffet i Flenhold til denne Ministeransvarlighedslovs § 11, maa blive den højtærede Justitsminister selv, hvis han kontrasierer en Lov med § 8 i den her foreliggende Skikkelse, hvorved der altsaa indføres et Tillæg til Grundloven i almindelig Lovsform, ikke paa den i Grundloven foreskrevne Maade. Men idet jeg omtaler denne § 8, gør jeg dog ærede Medlemmer opmærksomme paa, at det udelukkende er en rent formel Betragtning, jeg her anlægger af Paragraffen. Det har ikke det mindste at gøre med, at jeg skulde ønske, at der vedblivende i Forfatningen var aabnet en Dør for Udstedelse af provisoriske Finanslove. Jeg vedkender mig fuldt ud den Betragtning, at den Dør, der hidtil har været benyttet paa denne Maade, snarest mulig burde